

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

REVISTA RELIGIOASA

„El de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim noi un fel de pârgă a fapturilor Lui“. Iacob 1:18.

Abonamentul : . . . 60 lei pe an
In străinătate . . . dublu
In America 1 dolar

Apare odată pe lună
Redactor :
GHEORGHE BRADIN

Redacția și Administrația :
Str. Cloșca No. 632.
LIPOVA Jud. Timiș.

S U M A R U L :

1. O cale de urmat... a dragostei.	4. Lecțiuni Biblice	8. Vindecări divine
2. Vremuri grele.	5. Disonanța (lipsa de unitate)	9. Ajutoarele pentru sfinți
3. Imbrăcămintea creștinului	6. „Destul!“	10. Botezuri cu Duh Sfânt
	7. Dragostea dintii.	11. Diverse.

O cale de urmat... a dragostei.

Prin harul lui Dumnezeu voiesc să scriu despre calea ce am urmat ca cel dintâi între români, cu experiență luminei apostolice, care m'a învățat Onoratul Duh Sfânt. Voiesc ca toți copiii lui Dumnezeu, bazași pe credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, să umble în o viață rodnică ca să aibe plăta mare la venirea Domnului Isus; fie El binecuvântat.

Să citim textul pe care l-am luat din I Cor. 12:31, cu înțeles; fiindcă Pavel apostolul ne face pe toți atenți ca să umblăm (să ne rugăm și să stăruim ca și după botezul cu Duh Sfânt) după darurile cele mai bune. Apoi el zice: „Și vă voi arăta o cale nespus mai bună.“ În limba engleză scrie: „O cale mai excelentă.“ Oare care este calea cea „nespus mai bună“ la care se referă apostolul? În cap. 13 el ne arată că aceea „cale nespus mai bună“ este calea dragostei.

În N. Testament, apos. Pavel a întrecut pe toți ceilalți apostoli în consacrare, slujbă, jertfă și moarte pentru Evanghelie. El văzând lucrările lui Dumnezeu că, El nu a făcut nicio deosebire între Iudei și Neamuri, a căutat din toată puterea ca să înlăture dintre ei certurile și disputele cari să dădeau în jurul păzirii Legii lui Moise. Din aceasta cauză, Iudeii necreștinași și-au propus să-l prindă și să-l omoare. Ei l-au văzut că este mai fierbinte pentru Hristos, decât toți ceilalți. Cel ce mai înainte era în fruntea prigonitorilor urmașilor lui Isus, a dat dova-

dă după întoarcerea sa, că pe cât era mai înainte de contrar, pe atât de mare propovăduitor s'a făcut după încreștinare; predicând lucrurile pe cari mai înainte le ura. Domnul Isus văzând ceva mai bun în Pavel decât în oricare altul, l-a ales ca să fie apostolul Neamurilor. El a avut educația cea mai aleasă dintre contemporanii săi. Pe acest Pavel bunul Dumnezeu l-a ales de a-i încredința lucrurile și tainele Noului Testament. Astfel el s'a și devotat cu totul lui Dumnezeu și Domnului Isus Hristos, Mântuitorul tuturor.

Înainte de a i se da lui darurile Duhului Sfânt în măsura în care nu i s'au dat nici unui alt om de pe pământ (afară de domnul Isus) a trebuit ca atot-înțeleptul Tată ceresc prin planul înțelepciunii lui Hristos Domnul, să-l trimeată în Arabia, unde era suportat de credincioși, ca să stea în pustiu neconținut și să se roage lui Dumnezeu, până când va primi descoperirea tainelor divine în lucrările zilnice a bisericii prin arătarea misterioasă a Duhului Sfânt. Iar la timpul cuvenit Dumnezeu a binevoit a-l face pe el să fie așa de adânc în rugăciune, încât el singur scrie că, nu știe cum, deși scrie că cunoaște „un om“ și omul despre care scrie era tocmai el. Deci atunci când a fost răpit în rai, n'a putut să-și dea sama dacă a fost cu corpul sau fără el. II Cor. 12:1-13. Acel pustiu al Arabiei i-a servit lui ca școală și loc deosebit unde a putut petrece în post și rugăciune către Dumnezeu, nefiind confurbat de nimenea.

I. Cor. 12:31.

Dumnezeu a binevoit ca în lucrarea Sa minunată pe care a lucrat-o cu acei pe cari i-a ales, să-i deosebească pe un timp de contactul cu lumea păcătoasă și să le poată El vorbi ca să-i înțelească. Astfel găsim noi că bunul Dumnezeu a separat pe Moise de Egipt un timp de patruzeci de ani. Din poziția de fiu adoptat al fiicei lui Faraon și moștenitor la tronul Egiptului, Dumnezeu l-a trimis în Madian unde a stat în urma oilor în umilință până la timpul convenit și după aceea l-a chemat Dumnezeu la lucrul care avea să-L facă prin el. Exod. 3. Iar pentru lucrul special pe care Dumnezeu voia să-l facă prin Moise, l-a făcut să postească în două rânduri câte patruzeci de zile. Exod. 24:18 și 34:28.

Chiar Domnul Isus în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, a fost pregătit în timpul celor 40 de zile prin post și rugăciune în pustiu, când a trebuit să învingă ispitele diavolului. Luca 4:1-24 Ebr. 2:9-18.

Apos. Pavel au stat în așteptarea binecuvântărilor dumnezeiești, trei ani de zile. În felul acesta prin cercarea, răbdarea și predarea sa în slujba Domnului, Duhul Sfânt a găsit cu cale să lucreze în el prin toate darurile Sale, mai mult decât în toți ceilalți. Pentru ce? Ca Biserica să fie edificată în toată înțelepciunea și cunoștința lui Dumnezeu, pe deplin în Omul Isus Hristos — Dumnezeu în corp. Efes. 2:17-23., 4:1-13 Ioan 1:14 I Tim. 3:16 Ebr. 2:14: I Petru 3:18 I Ioan 4:2.

Insuș apos. Petru ne vorbește despre înțelepciunea și cunoștința lui Pavel cea mare în tainele lui Dumnezeu. În apos. Pavel au lucrat toate darurile Duhului Sfânt. El a dat lămuriri și reguli cum să se folosească darurile duhovnicești în toate veacurile. Apoi cum trebuie să fie umblarea, hrana, lucrarea și viața în genere a fiecărui credincios. Cum trebuie să se poarte față de autoritățile Bisericești și cum trebuie să se poarte și față de cele civile, începând dela împărat până la cel mai mic funcționar pus în slujba statului. Tot el arată tainele lui Dumnezeu despre Hristos și Biserică, apoi cum va fi judecata celor sfinți și a celor păcătoși. Arată cari sunt lucrările făptuite la întunec (faptele firii pământești) și cari sunt roadele Duhului.

Deosebirea între înțelepciunea dată lui Pavel și între cea dată lui Petru, se vede clar și lămurit Deși Petru era considerat ca un „stâlp” în Biserică, totuși nu-i cade greu a recunoaște el singur aceasta Il Petru 3:15-16. Pavel singur scrie și învață mai adânc decât orișicare, și el scrie despre Evanghelia pe care a primit-o dela Domnul prin descoperire Rom. 2:16 Il Cor. 4:3., 12:11-12. Galat. 1:11-12.

Din atâtea versete Biblice putem înțelege că cele ce a scris Pavel să le primim cu mare bucurie, că el nu dela el le-a scris ci puterea și darul Duhului Sfânt l-a inspirat ca să le scrie. De aceea el ne scrie despre „o cale nespuse mai bună. Să o numim noi „o cale mai excelentă”, fiindcă Duhul

lui Dumnezeu ni-o luminează ca să o vedem noi că e mai bună decât orice altă cale.

Dragostea sau iubirea este Dumnezeu. Toate poruncile lui Dumnezeu sunt întemeiate pe dragoste, căci Cuvântul zice: „**Să iubești**” pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta. Iar al doilea ordin zice: „**Să iubești**” pe aproapele tău ca pe tine însuși. Cine dintre cei ce se numesc creștini îndeplinesc aceste două porunci mari? Cei ce s’au pocăit din adevăr și s’au întors la Dumnezeu. Cum a vorbit sfânta gură a Domnului Isus: „Acela este care mă iubește, care păzește poruncile Mele... De Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Psalmistul scrie astfel: „Legea Domnului este desăvârșită, și înviorază sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor.” Psalm. 19:7.

Dragostea sau iubirea despre care Pavel ne vorbește, roadele ei se cuprind în cele două mari porunci, față de Domnul și față de om. **Să iubim** pe Dumnezeu din toată inima, **să iubim** din tot sufletul, **să iubim** din tot cugetul, **să iubim** din toată puterea. Sunt 4 forțe sau lucrări în viața omului, inima, sufletul, cugetul, și puterea. Domnul Dumnezeu, pretinde dela fiecare din aceste patru forțe, iubire deplină.

Să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Să încerce fiecare cititor să pună la probă aceasta lucrare a lui Dumnezeu câtva timp, să fie cu luare aminte ca să nu facă altceva decât în iubire, voia lui Dumnezeu. Eu sunt sigur că printre cei ce ar încerca aceasta, nu s’ar mai auzi atâtea murmure și necazuri, fiindcă ei ar ajunge a fi bărbați desăvârșiți în Hristos.

Un credincios care ar avea dar de a vorbi în limbile oamenilor și ale îngerilor și care nu are dragoste acela nu are decât o credință moartă. În ce se arată dragostea? Ea se arată atunci, când cineva — fie că e mai slab sau mai tare — a vorbit în ceva de rău pe un altul, ori i-a pricinuit ceva pagubă și să căiește rugându-se de iertare, este iertat în dragoste. Mulți credincioși când sunt puși în asemenea situație, zic: „Il iert, dar niciodată nu-l voi uita.” Este oare acesta dragostea lui Dumnezeu? Sunt oare picioarele unora ca aceștia pe „calea cea nespuse mai aleasă?” Nu, nu fraților.

La fel stăm în fața dragostei și cu celelalte daruri. Fie darul de proorocie, fie darul credinței, sau oricare altul, dacă este lipsit de dragoste sfântă, este fără valoare. I Cor. 13:1-3.

În cele de mai jos. să cercetăm cari sunt roadele dragostei.

1. „**Dragostea este îndelung răbdătoare.**” Dumnezeu Tatăl, răbdă îndelung și nu ne răsplătește cu rău pentru răutatea noastră. Noi suntem răi și contrari voinței Sale și El totuși răbdă ca noi

să nu ne pierdem ci să ne întoarcem la El. „Toți s'au abătut, nu este nici unul care să facă binele“ — zice Biblia. Și totuși Dumnezeu răbdă îndelung neascultarea și abaterea noastră. De câte ori ai făcut tu rău iubite suflete înainte de a te întoarce la Domnul? Și de câte ori ai greșit după ce te-ai întors la Domnul? Privește, El nu te-a pierdut, ci așteaptă dela tine pocăință și căință. Oare noi avem îndelungă răbdare față de păcatele celor neîntorși și față de greșelile celor întorși la Domnul?

2. **„Dragostea este plină de bunătate.“** Deși omul este rău și păcătos, totuși Dumnezeu încă nu-i răsplătește după faptele sale, ci „El face să răsară soarele peste cei buni și peste cei răi și dă ploaie peste cei buni și peste cei răi.“ Tot acela care are dragostea lui Dumnezeu în el, trebuie să știe a face bine celor ce îi fac rău. Lui nu-i este ierlat a face rău pentru rău, ci a face bine pentru rău, căci dragostea este plină de bunătate: și „de faceți bine celor ce vă fac bine, ce har aveți? Oare păgânii nu fac la fel?“ Mat 5:47.

3. **„Dragostea nu pizmuiește.“** Domnul Isus nu a pizmuț pe Tatăl când a fost pe lemnul crucii și S'a luptat în chinurile morții. Și Tatăl nu a pizmuț pe Fiul, fiindcă a căpătat un drept ca în Numele lui să se plece orice genunchi, din cer, de pe pământ și de sub pământ. Intre oameni însă se întâmplă că atunci când unul merge înainte și Domnul revărsă asupra lui mai mari binecuvântări, să fie pizmuț de alții, O inimă care pizmuiește, este lipsită de dragoste și peirificată.

4. **„Dragostea nu se laudă.“** Dacă cercetăm viața Domnului Isus, vom afla despre El că, măcar că putea să Se laude, totuși nu S'a lăudat pe Sine și alții au fost cari L-au lăudat pentru lucrurile Lui bune față toți cei apăsaji și legați de satana. Să lăsăm deci și noi ca să ne laude Domnul și nu noi înșine.

5. **„Dragostea nu se umflă de mândrie.“** Multe suflete se umflă de mândrie atunci când sunt lăudate și să supără grozav atunci când sunt disprețuite. Respinge cu cea mai mare scârbă din inima ta lauda pe care ți-o aduce cineva. Nu te vede pe tine în ochii tăi că ești ceva, ci să-L vezi întotdeauna pe Domnul Isus. Aici în America se găsesc boabe de grâu pe cari le umflă în fabrică prin un fel de pușcătură în javă de tun. Grâul se încălzește, și pe măsură ce căldura crește, aerul din javă să mărește și pușcă ca și cu tunul, și grâul fiind în aceea javă, prin tunătura și aerul cald, primește o mărime de opt ori mai mare dela starea lui normală, și îi zice: „pufaocheat“ („grâu umflat“). Când însă să înmoaie în apă sau lapte, descrește la starea lui normală. Când am văzut aceasta lucrare, îndată mi-a amintit Domnul despre acei creștini cari nu rămân în starea lor umflată. Unii se umflă ca

grâul umflat, prin mânie, pizmă, lăudare de sine sau mândrie, și ei iasă din starea lor normală în care i-a chemat Domnul. Grâul umflat în felul cum am arătat mai sus, nu e bun nici pentru făină și nici pentru altceva de valoare, decât numai al înmola în lapte cald să devină normal iarăș, și să-l putem folosi pentru mâncare. Tot la fel fiecare creștin trebuie să fie înmolia în laptele cuvântător care este Cuvântul lui Dumnezeu, ca să fim folositori în Biserica Domnului. Să stăm umiliți la picioarele Domnului.

6. **„Dragostea nu se poartă necuviincios.“** Ea caută și să silește a-și plăti datoria, chiar dacă nu o poate deodată, ci rînd pe rînd plătește tot. Cum zice apos. „Să nu datoraji nimănui cu nimic decât numai cu iubire sfântă.“

7. **„Dragostea nu caută folosul său.“** Creștinul adevărat nu umblă ca să-și câștige comoară, onoare, etc. ci umblă ca să aducă cât mai multe sufl. la Domnul Isus. El se sacrifică pe sine, timpul, banul lui, etc. pentru sufletele cari vin și cari au venit la Domnul Isus.

8. **„Dragostea nu se mânie.“** Creștinul adevărat nu se lasă stăpânit de mânie și cu dorul de răzbunare în inima sa. El lasă ca Dumnezeu să răsplătească celui ce îi face rău. În schimb el se roagă pentru acel suflet.

9. **„Dragostea nu se gândește la rău.“** Persoana în care este dragostea lui Dumnezeu, nu-și găsește plăcerea în lucruri rele. Gândul creștinului trebuie să fie numai în legea Domnului, și nu a face rău. Dragostea nu se bucură de răul nimănui. Ea nu se bucură nici de răul dușmanului său, ci mai vartos se roagă pentru el.

Ah fraților și surorilor în Domnul! Ce fericire ce liniște, ce pace, ce mângăiere și ce repaus sufletec este înlăuntrul sufletului care a aflat adâncimea dragostei lui Dumnezeu, gustând din roadele ei în viața aceasta zilnică. Dar ca să ajungi a gusta aceasta dulceață a harului **dragostei excelentă**, trebuie să treci prin cuptoare fierbinți peste măsură de arzătoare. Te întâmpină neajunsuri, încercări și probe de diferite fierbințeli. Și prin mijlocul acestora ești cercat și rafinat ca aurul curat prin foc. Dar nu-ți vine a rîde când treci prin aceste multe lucruri ale vieții, însă Duhul Sfânt care te conduce — El și numai El — poate a-ți da învingere peste toate, împărtășindu-te din **roadele dragostei lui Dumnezeu**.

Domnul să vă ajute pe toți cei ce sunteți chemați și vă trudiți ca să ajungeți ținta chemării cerești, ca să vă împărtășiți pe deplin din roadele dragostei lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.

P. Budean.

Vremuri grele.

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.“ II Tim. 3:1.

Să fie Dumnezeu lăudat și mărit că El prin Fiul Său, Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos ne-a chemat la ascultarea Evangheliei Sale, iar prin Duhul Sfânt luminează mintea noastră ca să putem fi treji și să înțelegem sfântul Său Cuvânt.

Cuvintele din textul nostru, se referă la zilele din urmă. Pentru aceste zile, Cuvântul lui Dumnezeu prezice „vemurile grele.“ Într'adevăr, dacă ochii noștri sunt deschiși și luminați de Duhul Sfânt, ușor putem să vedem că, cuvintele prezise cu aproape două mii de ani mai înainte, se îndeplinesc astăzi cu noi. Lumea este astăzi bântuită pe mai multe feluri de crize, și noi mai jos ne vom ocupa prin harul Domnului de ele, atât cât Duhului Sfânt ne va îngădui.

Criza economică. În cap. 26, din Lev. și 28 din Deut. Dumnezeu a prezis că, va trimite o criză asupra poporului lui Israel din cauza neascultării lor. Criza economică prezisă pentru ei, a început în zilele noastre să treacă asupra tuturor neamurilor pământului. Ori încotro ne îndreptăm privirile, nu vedem decât urmările crizei. Țăranul suferă de criza economică. Pământul nu-și mai dă bogatele roade de altădată, viile și pomii sunt roși de o mulțime de viermi și boale iar dările apasă tot mai greu pe grumazul lui. Uneori recolta îi este distrusă de inundații, altădată de secetă. Asupra omenimei s'au abătut și unele boale necunoscute pe timpul Apostolilor, și ele toate sunt chemate să mărească criza. Criza se simte în toate ramurile vieții. De criză suferă țăranul, muncitorul, industriașul, comerciantul, etc.

Diferiți savani și bărbați de știință din diferite țări lucrează pentru scoaterea lumii din acest impas însă cu toate aceste criza crește din zi în zi și zilele și vremile devin mai rele și grele.

Criza politică. Aceasta este sora cea dulce a crizei economice și lucrează în unire cu ea. Vedem că dela războiul mondial încoace, încrederea reciprocă a popoarelor a pierit. Fiecare popor caută să învinge noi și noi arme și gaze otrăvitoare, pentru nimicirea celuilalt. Popoarele învinse se pregătesc cu zor pentru ziua de mâine când să se răzbune și să prefacă în ruine și cenușe orașe și cetăți. Iar popoarele învingătoare stau treze și gata de apărare. Aceasta criză nu se simte însă numai între popoarele învinse și învingătoare, decât ea este simțită și în interiorul diferitelor state. După război au luat ființă mai multe partide politice, care fiecare lucrează în defavorul celuilalt. De aici se nasc certuri, ură, ciocniri, ba în unele țări chiar și revoluții. Și aici am putea spune că, este o mână vrăjmașă care lucrează pentru ura și vrajba de rasă și partid.

E drept, oamenii cumiști și prevăzători pentru a putea preîntâmpina un nou război și pentru a pu-

tea menține neștirbite tratatele de pace, au înființat o ligă numită „Liga Națiunilor“ Astăzi atât este viața de nesigură, încât oamenii se întreabă mereu: „Le-a reușit diplomaților să asigure pacea, sau vom avea un nou război?“

Aceasta criză politică este arătată lămurit de Domnul nostru Isus Hristos. El a zis: „Pe pământ va fi strimtorare printre neamuri, cari nu vor ști ce se facă la auzul urletului mării și al valurilor.“ Luca 21:25.

Criza morală. Criza cea mai rea însă și din care se nasc celelalte două de mai înainte, este criza morală. Omul decăzut grozav din starea în care l-a creat Dumnezeu, nu ascultă de Evanghelia Lui, urăște și prigonește pe cei ce lucrează după Evanghelia și caută numai la binele său propriu. „Dragoste, pacea și bunăînvoire, propovăduite de Domnul Isus și de apostolii Săi, nu se găsesc între cei mai mulți oameni, și dacă ici, colea, se găsesc câte un grup de oameni, cari caută ca să trăiască în pace, dragoste și bunăînțelegere laolaltă, ei sunt numiți „proști“ sau „dușmani ai neamului“.

Să nu ne mirăm însă prea mult când vedem că aceasta criză bântuie în lume, fiindcă o vedem bântuind și printre adevărații copiii ai lui Dumnezeu. Mulți din cei ce sunt cemați a urma Domnului prin strămtorări, necazuri și greutăți, nu voiesc a le îndura și atunci caută ca să se ascundă din calea lor. Lăcomia mârșavă de bani, dorința de a fi ceva mare, iubirea de sine, etc. toate sunt lucruri cari despart pe copiii lui Dumnezeu, și nu-i lasă să trăiască în pace.

Ori câtă durere însă simțim în sufletele noastre pentru asemenea lucrări, avem totuș o mângâiere că ele sunt prezise de Domnul Isus, ca un semn al apropiatei Lui veniri. „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și stringerea noastră laolaltă cu El... nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu veni înainte ca să fi venit lăpădarea de credință...“ II Tesal. 2:1-3. Știm că în acesta „lăpădare de credință“ mulți cad, se vând unul pe altul și să uresc unul pe altul, dar fericite de acela care rămâne statornic și rabdă până la sfârșit. Mat. 24:10-13. Ebr 10:37-39.

Ah, și ce vremi grele de criză morală trăim noi astăzi. Pretudindeni întâlnim iubirea de bani, minciuna, iubirea de sine, hula, clevetirea, nemulțumirea, iubirea de plăceri lumești, etc. etc. Pe multe fețe se vede o evlavie prefăcută, dar miezul evlaviei, lipsește din viața celor mai mulți. Noi cari ne ocupăm cu sf. Scriptură cunoaștem că, criza economică, criza politică și criza morală, nu sunt altceva decât urmările păcatului. Păcatul a intrat în inimă, în familie, în țară, în lume. Mulți oameni sunt deprinși cu el în așa mare măsură, încât cred că fără de el nu pot trăi. De aceea noi aceste vremi grele întrebăm: „Străje-

rule, cât mai este din noapte ?" Isaia 21:11.

„Cât mai este din noapte,“ că ne-am urtt pe acest pământ străin, în aceasta vale a plângerii și în aceasta noapte întunecată ?

Ah, și ce minunat ne răspunde El prin Cuvintele Sale: „Seara vine plânsul iar dimineața veselie.“ Psalm. 50:5. Voi toți cari flămânziți și însetați după neprihănire, voi toți cari îndurați mizerie și greutate pentru sfințenia vieții pe care doriți a o trăi, voi cari sunteți săraci în duhul vostru, voi cari plângeți că nu se păzește Cuvântul lui Dumnezeu, ridicați capetele voastre că se apropie răscumpărarea voastră. Luca 21:28. Priviți deja, că au început să se arate zorile acelei dimineți în care veselie vecinică va umplea inimile voastre. Așteptați plini de încredere că peste puțin timp va răsări „Soarele Dreptății“ care va aduce vindecare pentru sufletele și inimile voastre zdrobite din cauza răutăților acestei lumi. Malachi 4:2.

Fraților! Să privim la smochin care nu este altul decât poporul Iudeu. Astăzi mlădița lui frăgezește. Dumnezeu a zis în vremile de demult prin prooroci despre acest popor următoarele: „Iată voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la cari s'au dus, și voi strânge din toate părțile și-i voi aduce înapoi în țara lor. „Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce iarăși în țara lui Israel.“ Ezech. 37:21, 12. Cuvintele proorocite cu mii de ani înainte le vedem noi astăzi îndeplinindu-se, când poporul Israel, poate să meargă și să se așeze în țara lui după Cuvântul Domnului. Aliluia să fie binecuvântat Dumnezeu care nu ne-a lăsat în necunoștință despre aceste lucruri.

Invențiile minunate la cari a ajuns omul în zilele de azi, sunt un alt semn care ne arată că Domnul e la ușă, adică venirea Lui este foarte aproape.

Cuvântul lui Dumnezeu le descrie astfel: „Fulgeră carăle de focul oțelului în ziua sorocită pregătirii de luptă, și sulifele se invărtesc. Duruiesc carele pe ulițe, se năpustesc unele peste altele în piețe; parcă sunt niște făclii la vedere, și aleargă ca fulgerile.“ Naum. 2:3-4. Dacă privim la carele de luptă, necunoscute până acum în timpul din urmă, putem, ușor înțelege despre ce a vorbit proorocul. Un alt prooroc zice: „Cine sunt aceia cari sboară că niște nori ca niște porumbei spre porumbarul lor?“ Isaia 60:8 „Vuietul pe care îl făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, cari se aruncă la luptă.“ Apoc. 9:9.

Fraților! În vreme ce lumea stă îngrozită privind la cele ce se vor întâmpla în viitorul apropiat voi fiți plini de nădejde că plângerea voastră încurind se va preface într-o bucurie și veselie vecinică. În curând voi veți auzi glasul blând și plin de mângâiere care vă va zice: „Du-te poporul meu, întră în odaia ta, și înclue ușa după tine: ascunde-te câte-va clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locul Său, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului.“ Isaia 26:20-21. Pentru aceea fraților printre toate greutatele cari ne întâmpină, să nu ne pierdem tăria, și să nu ne lăsăm ademeniți de răutatea celor răi, ci crescând în roadele Duhului Sfânt, să ne luptăm în toate zilele vieții ca să putem fi gata, că atunci când va veni Domnul îndată să-l deschidem. Luca 12:35-36.

Rog pe Domnul să ne ajute ca înfruntând greutatele de o clipă prin cari avem să trecem în aceste vremi grele, să putem fi credincioși, treji și cu nădejdea în noi înși-ne că venirea Lui, după cum o arată semnele prezise de El, este iminentă. Și astfel sufletul nostru să poată zice întotdeauna: „Amin! Vino, Doamne Isuse!“ Apoc. 22:20.

Gh. Bradin.

Imbrăcăminte creștinului.

U R M A R E

3. **Creștinul trebuie să se îmbrace în nemurire.** „Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.“ I Cor. 15:53. Toți aceia cari sunt îmbrăcați în Hristos și toți aceia cari sunt îmbrăcați în puterea Duhului Sfânt, au fericirea ca să fie îmbrăcați și în nemurire. Ei aici gem, suspină și sufer. pentru că doresc ca să fie îmbrăcați cu un alt trup, care nu mai poate fi supus morții. Acest trup însă ei nu-l primesc decât la arătarea Marelui nostru Domn Isus Hristos, când morții vor învia în corpuri nemuritoare. Mat. 22:30 I Tesal. 4:13-17.

Ferice de acela care a fost îmbrăcat în Hristos,

care s'a păzit de păcat și care a stăruit ca să fie îmbrăcat în puterea Duhului Sfânt, ei vor fi îmbrăcați cu Domnul Isus în nemurire și vor fi asemenea Lui. I Ioan 3:2. Aliluia.

După ce am cercetat până aci, felul în care trebuie să fie îmbrăcat un creștin, vom merge prin mila Domnului și în cele de mai jos vom lămuri puțin și îmbrăcăminte oamenilor celorlalți. Fi după îmbrăcământ, încă se împart în mai multe părți.

Sunt unii lipsiți de orice fel de îmbrăcământ. „Price de cel ce veghia și își păzește hainele, ca să nu umble gol...“ Apoc. 16:15. Aceștia sunt acei creștini cari după ce vin la Domnul, nu ma

veghiază, nu mai stau treji. În timpul lor de neatenție sau dormitare, vrăjmașul care caută ca să piardă sufletul lor, le fură hainele. Și astfel ei rămân goi. Dacă trupește este un lucru rușinos pentru un om normal a umbla gol, tot la fel este și duhovnicește. Adam după ce a fost desbrăcat de ascultare și supunere față de Dumnezeu, s'a rușinat pentru că s'a văzut gol. Gen. 3.

Fraților! Astăzi tâlharul care desbracă pe om de haine dreptății și a sfințeniei este, diavolul. Luca 10:30. Toți cei născuți în Adam, sunt îmbrăcați în el. Domnul nostru Isus Hristos, cheamă pe toți aceștia ca să cumpere dela El haine albe și să se îmbrace cu ele. Apoc. 3 : 18. Să grijim fraților că în locașul nostru cel din cer, numai așa vom avea loc, dacă nu vom fi găsiți desbrăcați. II Cor. 5 : 2-3.

Sunt alții cari își fac ei singuri hainele. „Atunci li s' au deschis ochii la amândoi ; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.” Gen. 3:7. Aceasta clasă de creștini, cred că e cea mai număroasă. Ce mulți sunt în zilele noastre cei ce se lasă desbrăcați de păcat și apoi ca să nu umble goi, se apucă a-și face singuri hainele. E plină lumea de creștini cari caută a-și ascunde goliciunea păcatelor după o dreptate personală și nu după dreptatea și Jertfa lui Isus Hristos. Când vedem pe un om că a făcut un fapt rău și în loc ca să-l mărturisească înaintea Domnului și să se roage de iertare, începe a se desvinovăși pe sine și nu voiește a se lăsa așa rău (cum de fapt este) să știm că acela este îmbrăcat în haina lui proprie. De câte ori se întâmplă că avem de a face cu oameni cari nu se văd așa răi (goi de adevăr și dreptate), ei nu sunt așa mari păcătoși, ei sunt oameni cum se cade, etc. de atâtea ori trebuie să știm că avem în fața noastră oameni îmbrăcați în hainele dreptății lor proprii. Durere, că trebuie să vedem și printre copiii lui Dumnezeu, de aceia cari calcă pe urmele lui Adam și

ale Evei. Ei după ce fătuiesc câte un păcat nu numai ca să ascund după dreptatea pe care și-o procură ei, decât tot mereu aruncă vina asupra altora.

„Prietene, . . . cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă ? . . . Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunerecul de afară ; acolo va fi plânsul și scrișnirea dinților.” Mat. 22 : 12-13. E foarte bine dacă înțelegem că acest om din pilda Domnului Isus Hristos, avea o haină, însă nu haina de nuntă (nu era îmbrăcat în Hristos).

Sunt în fine alții, cari își mănjeșc hainele. „Totuș ai în Sardes câteva nume, cari nu și-au mănjit hainele.” Apoc. 3 : 4. Haina ceștinului este o haină nouă, o haină de sărbătoare, o haină spălată și albită în sângele lui Isus Hristos. Acesta haină îmbrăcată peste carne păcătoasă se mănjește. Iuda v. 23. După cum un corp murdar, mănjește o haină trupească care să îmbracă peste ei, tot la fel un corp târât în diferite păcate, mănjește haina sfințeniei în Isus Hristos.

Odată ce pe haina creștinului este pată, satana caută cu tot dinadinsul ca să-l părăscă. El vrea să o arate și vrea să-și bată joc de el. Zah. 3:1-4

Fraților, să grijim că proorocul lui Dumnezeu ne spune : „Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită.” Is. 64 : 6. Acesta haină în care sunt îmbrăcați toți oamenii, am putut-o spăla odată în sângele lui Isus Hristos. Apoc. 7 : 14. Dar după ce odată ea a fost spălată și noi a doua oră o mai mănjim, oare unde și cu ce o vom spăla ? Căci știm că Domnul nostru Isus Hristos numai odată a murit și și-a vărsat sângele. Său ca să spele păcatele noastre. Ebr. 6 : 4-6. 10 : 10

De acea Cuvântul ne sună iarăș : „Ferice de cel ce veghiază și își păzește hainele.” Apoc. 16 : 15. Domnul se ne ajute Amin.

Vasilie Kines, U. S. A.

— Fine. —

Leccióni Biblice.

Calendar Septămănal.

Luni în 27 Mai. O zi de repaus. Gen. 2:1-3.
 Mar. „ 28 „ O zi de închinăciune. Exod. 20:8-11.
 Mer. „ 29 „ O zi de milă. Mat. 12:1-8.
 Joi „ 30 „ O zi de învingere. Ioan 20: 19-23.
 Vin. „ 31 „ O zi de învățătură. Fapte 20:7-12.
 Sâm. „ 1 Iun. O zi de binecuvântare. Apoc. 1:10-20
Duminecă în 2 Iunie : Ziua noastră de închinăciune. Gen. 2:23. Exod. 20:8-11. Ps. 100. Ioan. 4:20-24. Fapte. 20:7 Col. 3:15-17.

Cuv. aur. Ioan 4:24.

Cuvânt adevărat : Ziua noastră a închinăciunii trebuie să fie o zi de bucurie și edificare duhovnicească.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. În lecțiu-

nea aceasta învățăm noi despre ziua de odihnă din Legea veche și despre ziua de închinăciune din Legea nouă. Cum pe tema zilei se duc multe lupte, să lăsăm ca Domnul să ne lămurească prin Duhul Sfânt Cuvântul Lui ca să-L putem înțelege așa cum voiește El.

O zi de odihnă. Încă la începutul Facerii găsim că, bunul Dumnezeu S'a odihnit în ziua a șaptea de toate cele pe cari le făcuse. El a binecuvântat și a sfințit aceasta zi. Ulterior ea a fost dată spre păzirea poporului Israel pe muntele Sinai, care nu a ținut-o în felul cum a voit Dumnezeu. Aceasta zi a fost ținută ca zi de odihnă și de urmașii Domnului până la învierea Sa. Luca 23:56.

O zi de închinăciune. După ziua de odihnă, în care urmașii Domnului plângeau și se tânguiau, a urmat alia zi, când bucuria invierii Lui a umplut inima lor, iar ei I s'au închinat. Mat. 28:9. Ziua invierii Lui, a devenit pentru ei o zi de închinăciune. Ioan 20:19-26. Fapte 2:1-20-7 I Cor. 16:1-2 Apoc. 1:10.

Inchinătorii cei adevărați. Inchinătorii adevărați, nu sunt cei ce țin mult la anumite zile de închinăciune, ci ei sunt aceia cari se închină Tatălui „în duh și adevăr“.

Calendar Septămănal.

Luni în 3 Iunie. Porunca dată îngrijitorului. Deut. 8:11-20.
Mar. „ 4 „ Neglijarea îngrijitorului. Malachi 3:7-12.
Mer. „ 5 „ Îndeplinirea poruncilor. II Cor. 8:1-9.
Joi „ 6 „ Îngrijitorul răsplătit. Mat. 25:14-23.
Vin. „ 7 „ Îngrijitorul îndreptat. I Cor. 16:1-9,
Sâm. „ 8 „ Îngrijitorul încurajat. II Cor. 9:6-15.
Duminecă în 9 Iunie : Îngrijitorul creștin. Deut. 8:11-20.
Mala. 3:7-12. Mat. 25:14-30. I Cor. 16:2 II Cor. 8:1 până la 9c. 15v.

Cuv. aur. I Cor. 4:2.

Cuvânt adevărat. O parte din venitul nostru suntem datorii a-l pune de o parte pentru Domnul.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. În această lecțiune învățăm. despre aceea ce suntem noi peste bunurile la cari Dumnezeu ne-a pus stăpâni și ce cere El dela noi.

Datorința îngrijitorului. Un îngrijitor are datorința ca să se poarte credincios în lucrul care i s'a încredințat spre îngrijire. Dumnezeu care are toate bunurile ne-a pus și pe noi stăpâni peste unele din ele, și așteaptă dela noi ca aceea ce ne cere să-i dăm fără murmur și fără a încerca să tragem dela El.

Îngrijitorul rău. Acela care nu dă lui Dumnezeu partea ce I se cuvine din bunurile peste cari este pus îngrijitor, este un îngrijitor rău. El este tot mereu în lipsă, tot mereu să vaită că nu are, etc. pentru că Dumnezeu îi stă împotrivă.

Partea Domnului. Mulți se întrebă : „Cât ar fi de mare partea pe care trebuie să o deie ei Domnului ? Cuvântul lui Dumnezeu arată că aceea trebuie să fie așa de mare, după cum li este câștigul. I. Cor. 16:2.

Calendar Septămănal.

Luni în 10 Iunie Proorocie despre Duhul Sfânt. Ioel 2:28-32.
Mar. „ 11 „ Făgăduința Duhului Sfânt. Ioan 16:7-11.
Mer. „ 12 „ Venirea Duhului Sfânt. Fapte 2:1-13.
Joi „ 13 „ Lucrarea Duhului Sfânt. Rom. 8:10-17.
Vin. „ 14 „ Puterea Duhului Sfânt. Ioan 3:1-8.
Sâm. „ 15 „ Mijlocirea Duhului Sfânt. Rom. 8:26-36.
Duminecă în 16 Iunie : Duhul Sfânt. Luca 11:9-13. Fapte 2:1-21 Rom. 8:1-27.

Cuv. aur. Rom. 8:14.

Cuvânt adevărat. Duhul Sfânt trebuie să fie o viață reală în viața noastră.

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Duhul Sfânt despre care învățăm noi astăzi, este aceea Ființă din dumnezeire care are însărcinarea de a pregăti Biserica lui Dumnezeu în zilele noastre, pentru a fi gata la venirea Domnului Isus.

Persoana Duhului Sfânt. Duhul Sfânt nu este o putere de influență cum o cred unii. O putere de influență nu poate vorbi după cum noi citim că a vorbit Duhul Sfânt. Fapte 13:2. Duhul Sfânt învață, conduce, luminează, îmbărbătează, etc. pe urmașii Domnului.

Făgăduința Duhului Sfânt. Pentruca urmași Domnului să nu rămână orfani și în disperare, Domnul Isus le-a făgăduit că va trimite pe Duhul Sfânt care a și fost trimis de Dănsul în chip minunat în ziua Cincizecimeii și care rămâne cu poporul Domnului până la ridicarea lui în slavă la venirea glorioasă a lui Isus Hristos.

Calendar Septămănal.

Luni în 17 Iunie. Porunca misionară. Mat. 28:16-20.
Mar. „ 18 „ Incepătorii misiunii. Gen. 12:1-9.
Mer. „ 19 „ Lucrători misionari. Fapte 13:1-12.
Joi „ 20 „ Mărturia misionară. Fapte 1:6-8.
Vin. „ 21 „ Ascultarea misionară. Fapte 16:6-10.
Sâm. „ 22 „ Rugăciunea misionară. II Cron. 6:32-33
Duminecă în 25 Iunie : Misiunea creștină. Gen. 12:1-3 Ioan 3:1-10. Mat. 28:19-20. Fapte 1:6-8 și 13:1-3.

Cuv. aur. Marcu 16:15.

Cuvânt adevărat: Suportarea misiunii este datorința fundamentală a fiecărui credincios (creștin)

Sumarul lecțiunii. Introducerea. Cauza pentru care misiunea creștină trebuie să aibe ființă și să fie întreținută este, că Cuvântul lui Dumnezeu se poată fi vestit în toată lumea la toate popoarele. Lumina Evangheliei lui Isus, trebuie răspândită peste tot locul.

Ținta misionarilor creștini. Ținta sau scopul misionarilor creștini trebuie să fie, ducerea și răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu peste tot locul. Un misionar este un luptător care în tabăra creștină luptă în prima linie. Pentru aceea dela el se cere ca să fie predat cu totul în slujba Domnului Isus și să nu-l poată despărți de El nimic.

Calendar Septămănal.

Luni în 24 Iunie. Libertatea sub Lege. Rom. 14:15-21.
Mar. „ 25 „ Libertatea prin jertfă. I Cor. 8:9-13.
Mer. „ 26 „ Libertatea prin lăpădare de sine. I Cor. 10:1-7
Joi „ 27 „ Libertate prin înfrinarea de sine. Isaia 28:1-6.
Vin. „ 28 „ Libertate prin unire. I Cor. 1:10-17.
Sâm. „ 29 „ Libertatea prin Evanghelie. Rom. 6:8-14.
Duminecă în 30 Iunie : Repetiția lecțiilor celor trei luni din urmă.

Cuv. aur. Rom. 14:21.

Disonanța (lipsa de unitate)

Disonanța sau lipsa de unitate în idei, este una dintre cele mai dureroasă plăgi asupra omenirii. Veninul acestei păcătoase plăgi de sigur se prepară în laboratoarele vrăjmașului. Galat. 5:19-21, și e de o tărie extraordinară. E de ajuns din acest venin să-ți poate injecta vrăjmașul la inimă o cantitate cât de ne' nsemnată, pentruca să te amețească de cap și să te poarte pe cărările care el voește. Din experiențele câștigate până în prezent, pot afirma cu siguranță că, prin păcatele disonanței a secerat vrăjmașul cele mai bogate roade din rindurile copilașilor lui Dumnezeu. Orice lovitură din partea vrăjmașului ne provoacă dureri și amărăciune, dar par' că disonanța le pune vârf la toate. Inchipuiți-vă, ce ar putea face o amată în fața unul vrăjmaș inversunat, având chiar și cele mai bune arme de luptă, dacă în acelaș timp i-ar lipsi unitatea? Când fiecare ar lucra după niște concepții proprii, fără să mai fie cont de vreo poruncă care vine dela comanantul său. Pagubele provocate de disonanță, sunt bine cunoscute de Duhul lui Dumnezeu și pentru aceea S'a îngrijit a ne lăsa o mulțime de pilde în legătură cu acest păcat, din care noi să ne învățăm minte și să ne ferim de el. Pentrucă atât timp cât vrăjmașul nu se va lega, e imposibil ca copiii lui Dumnezeu să poată trăi în pace și netulburați de acest vrăjmaș al păcii, ci el vă căuta ca tot dinadinsul să-și poată înfige siringa sa în vreo inimă pentru a-și lăsa acolo veninul otrăvitor al desbinărilor. S'apoi să vezi lamentabila ocazie! Oameni cari până aci s'au iubit ca frații, gata a-și da viața unul pentru altul, de acum (după ce s'au infectat) îi vezi împruscându-se unul pe altul cu bolovani critice și a urei inversunată, fără leac de cruțare ori simț creștinesc. Din pildele ce ni s'au scris în cărțile sfinte în legătură cu păcatele desbinătorilor, noi putem vedea lămurit că, desbinătorii se nasc în cele mai multe cazuri nu pentru dorința de a fi mai umili, ori mai sfinți, ci ei se nasc mai degrabă pentru lăcomii mârșave, sumeții ori dor de întietate și astfel ei pentru a-și putea ajunge scopul, devin adesea foarte nemiloși, necruțând nimic din ceea ce le-ar putea atinge scopul lor. Astfel ei se acățerează de toate lucrurile de nimic numai să poată discredita pe cei ce sunt rânduși a conduce lucrul lui Dumnezeu. Față de acești fel de oameni desbinători, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă o

lămurire limpede și curată ca lumina soarelui că ei se nasc din cel rău, Galat. 5. Cu toate aceste privim cu mare durere ușurința multora cari se lasă atât de ușori târiți în mocirla acelu păcat, fără a-și da seama de urmările lui dureroasă.

Acum să ne întrebăm: Se poate oare evita păcatul desbinărilor, când noi știm bine că nu toți oamenii cugetă la fel? În aceasta privință eu cred că apos. Pavel ne dă un răspuns foarte lămurit când zice: „Urmăriți pacea și sfințenia fără de care nimeni nu va putea vedea pe Dumnezeu.” Ebr. 12:14. Dacă fiecare ar avea aceasta țință, atunci desbinările ar fi dela sine evitate. Pilda acestei vieți am putea-o învăța dela niște pasări călătoare (gâște selbatice). Este o priveliște încântătoare a privi călătoria acestor pasări, cum merg ele în rînd frumos una după alta, având pare că o singură țință, de a scăpa de frig spre a ajunge în țările mai calde.

Acesta metodă de călătorie e recomandabilă și poporului lui Dumnezeu. După ce s'a format odată o grupare de credincioși, luându-și drumul strimt al crucei spre țara cea vecinică, stabilindu-și în acest scop și principiile dogmatice după Cuvântul lui Dumnezeu, între cari trebuie să fie botezul în apă, Fapte 9:38, botezul cu Duh Sf. Fapte 19:6, ungerea cu ulei a bolnavilor, Marcu 7:12-13 Iacob 5:14, Cina Domnului I Cor. 11:23-26 Spălarea picioarelor Ioan 13:14. Atunci eu cred că pe acei oameni nimic, în afară de păcat, nu i-ar putea împiedeca dela mântuirea cea de obște. Prin urmare cei ce mai provoacă desbinări în mijlocul unor astfel de oameni, am putea spune cu drept cuvânt că, ei sunt niște unelte a (vrăjmașului prin cari el caută sa strice pacea și unitatea copiilor lui Dumnezeu.

Cel mai sever judecător al omului este conștiința lui dacă este trează și curată. În cazul că nu, atunci rămâne ca omul să fie judecat după faptele sale. Dumnezeu a arătat pe timpul apostolilor de ce dorinți au fost călăuziți unii cari au tins la desbinare, și El îi arată până în ziua de astăzi. Ill Ioan. v, 9-10. Tit. 1:10-11 II Petru 2:3 I Tim. 6:3-5.

„După înția și a doua muștrare, depărtează-te de cel ce abuce desbinări, căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, dela sine fiind osândit.” Tit 3:10-11.

I. Pătrânjan C. T.

„Destul!”

Numeri 16:3.

Fraților! Noi cari citim sf. Scriptură, știu și sunt încredințat că cunoaștem cu toții lucrarea lui Dumnezeu cu poporul Israil în vremile de demult. Noi știm cum acest popor a ajuns a fi rob în Egipt și cum el a oftat și a suspinat sub grelele apăsări ale Egiptenilor. Noi mai știm, cum Dumnezeu a ales pe Moise și pe fratele său Aron, pe cari i-a trimis la Faraon regele Egiptului ca să scoată pe popor. Cunoaștem mai departe împotrivirea lui Faraon și toate semnele și minunile pe cari le-a lucrat Dumnezeu cu acest popor în timpul călătoriei sale prin pustie.

Lucrul la care eu voiesc a mă opri, este să cercetăm amănunțit cele arătate la cap. 16 în cartea Numerilor, că s'au întâmplat. Fiindcă aceste toate li s'au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și s'au scris pentru a noastră învățătură. I Cor, 10.11.

„Destul!” Acesta a fost odată strigătul care a răsunat prin tabăra lui Israil. Acest strigăt însă nu a fost poruncit de Dumnezeu, el nu a fost făcut de oamenii lui Dumnezeu, ci a fost făcut de niște oameni fără Dumnezeu, cari voiau să răstoarne și să dârîme alegerea lui Dumnezeu și să răzvrătească poporul împotriva lui Moise și Aron. Câtă durere a putut simți Moise în sufletul său, când oamenii cari trebuiau să-l ajute, în lucrarea care îi era încredințată, voiesc să-l arate ceea ce de fapt nu era. Ei îl defăimară în ochii poporului arătându-l ca pe un om lacom și care are pretenții de dictatură (stăpânire) asupra celorlalți. Iar pe popor îl arătară ca pe un popor sfânt.

Fraților! Să cercetăm bine sf. Scriptură oamenii aceștia cari căutară a face acesta mare răscoală în popor, nu erau niște simpli oameni cari nu cunosc și înțeleg a face deosebire între bine și rău, ci ei erau dintre „fruntașii adunării, din cei ce erau chemați la sfat, și cari erau oameni cu nume” Dacă ei erau oamenii lui Dumnezeu, datorința lor nu era a face răscoală, ci din potrivă a ajuta pe acela care a fost ales de Dumnezeu, și pe urmele lor pășiră încă două sute cincizeci de oameni.

Sermană adunare a lui Israil! Se lasă amăgită de acești oameni răi și nu ia măsurile de înlăturarea lor, ci în vremea când unii trec de partea lor alții rămân indiferenți.

Credeau că Dumnezeu a îndepărtat pe Moise (pe care l-a ales de prima dată în lucrare), ca să îi aleagă acum pe aceștia. Domnul a privit lucrul acesta ca ceva păcătos dela toată adunarea lui Israil și de aceea zice: „Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într'o clipă.” v, 21.

Fraților! Dacă cele de mai sus nu s'ar putea întâmpla în zilele noastre, ele nu s'ar fi scris nici pentru ca să ne slujească drept pilde și nici pentru învățătura noastră. Dar pentru că se găsesc și astăzi oameni răsculători chiar dintre „fruntașii adunării din cei chemați la sfat și din cei ce sunt oameni cu nume,” pentru aceea sunt scrise aceste cuvinte. Ce facem noi când lucrurile petrecute pe acel timp, se repetă astăzi? Ne alăturăm la partida răsculătorilor ca cei două sute cincizeci, sau privim indiferenți ca tabăra lui Israil?

Noi dorim ca Domnul să lucreze în viața noastră și în poporul Său cu mare putere, noi dorim să fim liberi pentru lucrarea Lui, noi dorim să ne rugăm lui Dumnezeu neconturbați de nimeni. Ce să întâmplă însă? Să întâmplă aceea că Puterea lui Dumnezeu începe să se retragă și în locul ei ne cuprinde un puternic val de prigoane dinlăuntru și din afară. Ce arată aceasta? Arată că Dumnezeu vrea să topească indiferența noastră în focul încercărilor și să scoată de acolo numai ceea ce este aur curat. Căci El preferă să aibe mai bine trei sute de bărbați viteji, gata pentru orice jertfă, decât 603.548 (șase sute trei mii cinci sute patruzeci și opt) de murmurători, nesupuși și resculători.

Și acum, dacă am pornit către cer și ni-e jînta ca să ajunem acolo să nu ne lăsăm opriți de strigătul răsculătorilor, să nu le dăm mână de ajutor și să nu ne lăsăm amăgiți de cuvintele lor dulci și amăgitoare, ci continuându-ne calea în ascultare și supunere față de cei pe cari Domnul i-a pus în lucrare să-i ajutăm ca să ne poată conduce la ceața sfinților cu bucurie și nu suspinând. Ebr. 13:17.

„Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi, și nu vă atingeți de nimic ce este al lor ca să nu pieriți odată cu pedepsirea lor pentru păcatele lor,” Num. 16:25. „Fiule, dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa cîștigat de ei!” Prov. 1:10. **T. D. F.**

Dragostea dîntîi.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, care ne face de cunoscut lucrurile de cari avem nevoie și cari ne sunt necesare pentru viața sfântă.

Odată făceam o călătorie. Mergeam pe un drum care trecea printr'o pădure. În drumul meu întîlnesc o casă care se numea „casa domeniilor.“ Din întîmplare era și un om pe acolo, care mi-a făcut de cunoscut că, în aceasta curte să află o căprioară, un cerb și doi fasani. Când am auzit așa ceva și fiindcă eu nu mai văzusem asemenea animale și paseri, n'am știut cum se alerg mai degrabă să le văd. Și par' că nu mă mai săturam a le privi și eu nu mă înduram să plec. A douaoră când am trecut pe acolo, numai aveam așa mare dragoste de ele ca dîntii și nu am mers așa grabnic să le văd. A treiaoră când am trecut tot pe acolo, dragoste de ele am avut foarte puțină, atît doar că îmi mai întoarceam privirea spre locul unde știam că sunt.

Iubiți frați și surori! Tot la fel este chestia cu noi cari am venit la ascultarea Evangheliei. La început nu știam cum să alergăm mai grabnic acolo unde se vestea Cuvântul lui Dumnezeu. După cîtva timp aceasta dragoste a început a se evapora și tocmai pentru aceasta Cuvântul lui Dumnezeu ne atrage atenția ca să păstrăm dragostea dîntii.

Cum se poate pierde dragostea? Dragostea se pierde prin păcat. Domnul Isus zice: „Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.“ Mat. 24: 12. Păcatul poate avea mai multe direcții de lucrare pentru răcirea sau pierderea dragostei. El poate să lucreze în inima unei persoane. O persoană poate să vină la Domnul cu o mare râvnă, după un timp însă nu stă trează și lasă ca vrăjmașul să-i samene în inimă diferite pofte și lucruri păcătoase și atunci aceea persoană devine rece și își pierde dragostea. Cugetul acelei persoane nu mai este un cuget curat și sfânt, decît el este tot acolo, ca să-și ducă la îndeplinire poftea. Pentru aceea, petrecerea împreună cu copiii lui Dumnezeu, pentru o astfel de persoană devine o povară. Il vezi că tânjește din zi în zi. Numai are plăcere a merge la orele de rugăciune, nu-l mai mișcă nici o rugăciune, îl neliniștesc cântările de laudă lui Dumnezeu, etc. Fie că aceștia sunt dintre cei ce au pofte ascunse în sufletul lor, fie că sunt dintre

„Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dîntii.“ Apoc 2.4.

cei ce n'au timp din cauza grijelor lumești (averii). Noi dacă suntem treji știm că atunci când mergem la rugăciune, Domnul Isus e și El acolo. Mat. 18:20. Și oare ce zice El, când vede că noi mergem în urmă de tot și nu avem plăcere a sta acolo?

Un alt lucru prin care se poate pierde și răci dragostea este, că se lasă păcatul în adunare. Prin permiterea păcatului cei răi nu se fac mai buni, dar în schimb se fac mai răi cei buni. Pentru atunci când unul care este însărcinat ca să curețe răul din popor, că sprijinește și îi dă concurs a se desvolta, cei drepti nu-l pot suferi. Faptul acesta lucrează la descurajarea și scârbirea lor.

Dragostea dîntii deci o pierde în prima linie oamenii cari se lasă cuprinși de poftele lumești. După ce ei o pierd pe cea adevărată, dobîndesc pe cea necurată, întocmai ca și Dima. II Tim, 4:10.

A doua categorie de oameni cari își pierde dragostea dîntii, sunt aceia cari lucrează foarte mult pentru hrana pieritoare. Ei și în timpul când trebuie să se prezinte înaintea Domnului sunt ocupați. Domnul Isus zice: „Lucrați nu pentru mîncarea pieritoare, ci pentru mîncarea care rămîne pentru viața vecinică.“ Ioan 6:27.

Mai sunt apoi cei ce se împietresc văzând păcate în alții, cei ce nu au plăcere a se ocupa cu literatură creștină, și cei ce nu au plăcere să se roage. Toți însă ajung în acesta stare, din cauza păcatului. Diavolul se simte foarte mulțumit când i-a reușit ca să alunge din inima unui om sau dintr'o adunare dragostea dîntii. El știe foarte bine, că cei ce dau înapoi, nu sunt plăcuți Domnului. Ebr. 10:38-39.

Dragostea dîntii poate fi perdută și de toți cei ce alcătuiesc o comunitate, Câte cazuri s'au văzut când la început copiii lui Dumnezeu, au putut să facă ori și ce jertfă pentru lucrarea lui Dumnezeu, și nu au simțit nici o greutate, iar astăzi când este vorba de jertfe mai mici, nu sunt în stare a le face. Din ce cauza? Din cauza crizei? Nu, ci din cauza răcirii dragostei dela început. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu care a sunat odată către „îngerul Bisercii din Efes ni se potrivește nouă celor mai mulți de astăzi foarte bine: „Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dîntii.“ Apoc.2:5. Domnul să ne ajute! Amin.

D. B. Negrea.

Vindecări divine.

Toată gloria, mărirea și onoarea să fie ale lui Dumnezeu : Tatăl. Fiul și Duhul Sf. până în veci. Amin. Aliluia Domnului Isus care a avut milă de mine.

Eu numita Maria Homorozean născută Magdun, mă adresez la toți copiii lui Dumnezeu, cari sunt spălați prin scump sângele Mielului, și la toți cititorii și ascultătorii revistei „Cuvântul Adevărului.“ N'am cuvinte îndeajuns și nu pot să măresc pe Mântuitorul după meritul Lui, pentru minunea pe care a lucrat-o cu mine.

Am purtat o periculoasă boală timp de doi ani, și anume : rac zis și cancer în țiga stângă. În acest timp am fost consultată de mai mulți medici. Că am rac mi-a spus primădată un doftor din București. Eu am venit acasă la Rupea și mi s'a spus de doftorul Chelnăr ca să merg imediat la operație că am rac zis și cancer. Și m'am dus la Sighișoara să-mi facă operația, și acolo tot așa mi-au spus că am rac. Și că ei mă operează dar nu garantează de mine. După operație timp de opt luni am avut curgere, îmi curgea pe două găuri din țigă, și eu le astupam cu eodofor cu un lemnuș. În urmă văzând că nu mai am nicio scăpare, și ne mai găsindu-mi leac la medici eram disperată că eu acum trebuie să mor.

Dar bine cuvântat să fie Dumnezeu, că El nu m'a lăsat să-mi pierd sufletul ci în suferințele mele, mi-a descoperit din minunatele Sale lucrări prin o soră a mea de corp, fiind de credință apostolică. Ea mă asigură că dacă mă predau lui D-zeu din adevăr, El mă va vindeca. Și acum laudat și mărit să fie Mântuitorul meu, Medicul ceresc că m'am predat pe brațele Lui în felul cum spune la Luca c. 10 v. 27. Adică : „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău. În felul acesta m'am predat, și în trei săptămâni am fost vindecată complect. Stăruind după vindecarea boalei, mi-a dispărut și un nod care l-am avut pe dosul mânei din copilărie și la care am fost operată de două ori. Dar acum mi-a dispărut și a rămas în loc pielea roșie.

Pentru aceasta minune pe care a lucrat-o Mântuitorul cu mine, Il laud și-L măresc împreună cu aleșii Lui din Rupea și voiesc să-L servesc în toate zilele cât voi fi pe acest pământ. Acum sunt în asteptarea bo-

tezului cu Duh Sfânt și închierea legământului cu Dumnezeu prin botez în apă. Doamne Isus ajută-mă ca să pot primi dorință și făgăduința.

Numele meu il mai spun odată : Maria Homorozean născută Magdun. Sunt în etate de 26 ani com, Rupea-Cohalm No. 636. Jud. Târnavă-mare.

*

Aliluia Bunului și Prea-iubitului nostru Tată ceresc și Miel dumnezeesc, care tot Acela este și azi și lucrează împreună cu aleșii Săi cum a lucrat împreună cu creștinii primitivi. El a vindecat diferite boale când a umblat pe pământ și la fel vindecă și azi, numai să credem că El nu S'a schimbat. Ebr 13:8. De aceea când cerem un lucru să credem că l-am și primit că Dumnezeu nu-l „da și nu“. El este : „Da și amin“

Voiesc a aduce la cunoștință fraților și surorilor de credință apostolică, precum și celor ce vor citi sau asculta cele scrise în aceasta revistă, cele ce Domnul mi-a făcut.

Eu numitul Ioan Novac în etate de 46 ani, am fost cuprins de o boală în care am suferit 4 ani. Am fost consultat de doi medici dintre-cari unul mi-a spus că am cancer la stomach și să merg la operație. Dar în timpul când m'a mânat la operație, Dar în timpul când m'a mânat la operație, am aflat lucrarea minunată pe care Dumnezeu o lucrează între urmașii Săi de credință apostolică întocmai cum a lucrat cu primii creștini. Eu cercetând lucrurile cu deamănuntul în sf. Scriptură, am aflat că Domnul Isus a vindecat tot felul de boale și am crezut că mă poate vindeca și pe mine. Atunci m'am predat lui Dumnezeu cu totul ; din toată inima și din toată puterea. Și laudat să fie Domnul Isus Hristos care m'a vindecat și m'a liberat de păcat. De doi ani sunt întors

la credință și vindecat complect, sunt doi ani de când m'am mărturisit păcatul înaintea lui Dumnezeu, și Domnul mi-a vindecat corpul, mi-a mântuit sufletul și m'a botezat cu Duhul Sfânt, conform celor scrise la Fapte c. 2 v. 4.

Pentru aceasta toată cinstea, mărirea și onoarea să fie a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt până în veci. Amin. Eu voiesc să fiu credincios până în sfârșit și să măresc pe Dumnezeu împreună cu aleșii Săi. Amin.

Ioan Novac. Rupea-Cohalm,

Ajutoarele pentru sfinți.

Sunt mulți credincioși cari cred că datorința lor este numai a cânta, a se ruga, etc. dar că ei au o datorință mai mare la aceea puțin se cugetă sau aproape deloc. Sf. Scriptură ne spune că: „Impărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere.” I Cor. 4:20. Atâta vreme cât un credincios nu știe decât numai să cânte și să se roage frumos, vrăjmașul nu are nici o teamă de el. Pentru că un copil a lui Dumnezeu să poată birui pe vrăjmaș, el are lipsă ca să lupte pentru dărâmarea împărăției diavolului și pentru întărirea și lățirea Impărăției lui Dumnezeu. El trebuie se lupte pentru salvarea sufletelor din puterea păcatului și pentru aducerea lor la lumina Evangheliei depline. Și aceasta nu se poate face numai prin cântări și rugăciune, decât aici trebuie și o altă armă de luptă. Și aceea este: ajutorul care se face pentru sfinți.

În privința aceasta sunt unii cari nu voiesc să știe despre un asemenea ajutor, iar alții sunt cari dacă dau un leu la o săptămână sau o lună, cred că ei au făcut totul și Dumnezeu a rămas mulțumit de darurile lor. Mai sunt și așa unii cari se întrebă: „Cât e de mare partea pe care Domnul o preținde dela mine.”

Orice copil sincer al lui Dumnezeu, trebuie să se conformeze în aceasta privință nu celor ce vor spune oamenii, decât celor ce spune Dumnezeu. Pentru aceea să luăm aminte la cele ce ne spune Domnul în privința darului pe care trebuie să-l facem Domnul Isus Hristos muștră pe cărturari și Farisei din cauză că dădeau zeciuială, dar au lăsat nefăcute cele mai însemnate din Lege: „dreptatea mila și credința.” Și le zice: „**Pe aceste trebuia să le faceți, și pe acele să nu le lăsați nefăcute.**” Mat. 23:23. Ce vrea El să ne spună prin aceasta? Să ne pocăim și să nu lăsăm nefăcută darea zecimei. Acum întrebăm: Dacă un credincios spune că dă zecimea din venitul său Domnului dar nu e po-

căit în celelalte lucrări, e plăcut Domnului? Nu nici decum. Luca 18:9-14. Dar dacă un credincios e pocăit în celelalte lucrări, dar oprește partea pe care i-o cere Domnul, e el plăcut Domnului? Nu nici decum. Malachi 3:8-9. Mat. 23:23.

Cuvântul lui Dumnezeu a găsit cu cale ca să așeze în Bisericile lui Dumnezeu Nou-Testamentale, regula aceasta, și fiecare credincios trebuie să o urmeze cu sfințenie. „**În Ziua dintii a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui . . .**” I Cor 16:2. Odată ce este scris „după câștig” înseamnă că și partea Domnului sau ajutorul pentru sfinți, trebuie să fie în proporție cu câștigul. Felul în care știm să îndeplinim aceste lucruri, ne arată calitatea pocăinței pe care o avem. Pentru că unde este comoară voastră, acolo va fi și inima voastră” Mat. 6:21. Nu se poate ca inima noastră să fie la Dumnezeu pe deplin atâta vreme cât ea oprește partea pe care o cere El dela noi.

Doi credincioși odată au intrat într'un conflict grav, și iată de ce era vorba; Unul dintre ei a înșelat pe altul căruia îi datora o sumă de bani. Atunci când a trebuit să plătească banii, sub diferite pretexte și cu diferite lingușiri și amăgiri l-a înșelat și nu i-a dat decât numai foarte puțini bani din ceea ce îi datora. Cel înșelat, s'a plâns de nedreptatea care i s'a făcut și astfel înșălătorul a fost condamnat cu escluderea din sânul bisericii. Înșălătorul acesta însă nu voia să se supună fiindcă se apăra că el nu-i mai vinovat decât ceilalți din adunare fiindcă el a înșelat pe un om, iar ei înșală pe Dumnezeu, fiindcă și ei au primit dela Dumnezeu toate bunurile pe care le au, și ei sub diferite pretexte nu-i dau cât îi sunt datori. Ce crezi tu scumpe frate și soră, când aceștia vor ajunge în fața Marelui Judecător, care vor fi găsiți mai vinovați? ?

Gh. Bradin.

Botezuri cu Duh Sfânt.

Domnul Isus a botezat cu Duh Sfânt în următoarele locuri: În Jud. Timiș. com. Toager 3 suf. Dejan 1. În jud Arad: com. Sânleani 1. Șoimoș 1. În jud. Ismail: com. G-ral Averescu 3. În jud. Hunedoara: Petroseni 1. Aliluia Domnul Isus Amin.

D I V E R S E.

Rugăm pe iubiți noștri abonați să nu întârzie cu plata abonamentului de lei 60 pe anul curent. Cel ce au restanță să se silească a o achita.

*

Prin mila și ajutorul Domnului, am putut tipări acum de Rusalii un număr festiv din rev. „Cuvân-

tul Adevărului” pe care-l trimitem gratuit împreună cu numărul regulat.

*

Fratele C. Dima din Cărbunești-Prahova, mulțumește tuturor celor ce l-au ajutat.